

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATAJA

HUGO NYBERG
Vastaava
Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN
Toimitussihteeri
Liisankatu 27, E 10

N:o 7
Heinäkuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

39. vuosikerta 1934

RAKKAAT OPPILAAT!

Apostoli Johannes on sanonut: »Jumala on rakkaus». Ja apostoli Paavali on sanonut: »rakkaus ei etsi omaansa». Mitä se on? Se on: todellinen, oikea rakkaus ei etsi omaa hyötyä. Sen tähden ei Jumalan rakkaus ole kuten ihmisten rakkaus. Ihmisten rakkaudessa on aina jotakin oman etsimistä, oman edun etsimistä. Puhtain rakkaus, mitä maailmassa löytyy ja se, joka enimmäen on Jumalan rakkauden kaltainen, on äidin rakkaus lapsiinsa. Niiden

Kappeli Turun tuomiokirkossa, jossa kuuromykkäin konfirmatio tapahtui v. 1934

tähden hän voi uhrata yöunensakin, hän voi uhrata kaikki. Mutta myöskin tässä suurimmassa rakkaudessa löytyy tuota apostolin nimittämää „omansa etsimistä“. Senhän meidän isien ja äitien täytyy myöntää. Sillä niin mielellään kuin äiti tahtookin uhrata kaikki rakkaan lapsensa tähden, niin hän pyytää, odottaa kuitenkin sydämessään jotakin takaisin. Mitä hän odottaa? Se on lapsen rakkautta, jota hän toivoo, odottaa. Sittenkin hän sitä odottaa, vaikka hänen lap-

sensa on kiittämätön, eikä rakasta häntä takaisin. Hän kärsii siitä, hän itkee salaisia kyyneleitä, joita ainoastaan Jumala näkee.

Rakkaat rippilapset! Älkää koskaan olko kiittämättömät ketään kohtaan, joka sinua rakastaa taikka tekee sinulle hyvää, sillä kiittämätön ihminen on raskain taikka eli kuorma, mitä maa kantaa. Muistakaa etenkin, ettette koskaan ole kiittämättömät isälleen ja äidillenne. Olkaa kiittolliset opettajillenne, jotka hyväksenne

ovat tehneet raskaan työn. Mutta — rakkaat rippilapset — muistakaa ennen kaikkia kiittää taivaallista Isäämme, sillä Jumalan rakkaus teihin ja meihin ja kaikkiin hänen luotuihinsa on suurin. Jumalan rakkaus ei pyydä mitään takaisin. Tosin Jumala tohtoo, että me häntä rakastaisimme enemmän kuin mitään muuta. Niinhän me olemme oppineet ensimmäisessä käskyssä. Mutta sen hän tahtoo meidän tähtemme eikä itsensä tähden. Muistakaa — rakkaat rippilapset — meidän rak-

Turun kuuromykkäinkoulun piirustus- ja käsityönäyttely 18–19 p:nä toukokuuta 1934

kautemme kyllä ilahuttaa Jumalan isänsydäntä, ja meidän kiittämättömyytemme surettaa Häntä. Mutta tämä on kaikki meidän tähtemme. Ei suuri Herra Jumala, kaiken Herra ja Luoja, tarvitse meidän halpaa rakkauttamme. Ei hän tarvitse meidän kiitostamme. Hän on rakastanut meitä ennenkuin häntä vielä tunsimme. Ja hän armahtaa vielä tänäkin päivänä kaikkia syntisiä, Ei Jumala meitä, köyhiä lapsiansa, tarvitse, mutta me tarvitsemme Häntä.

Sanassaan hän meitä opettaa ja neuvoo. Siinä on ilomme, turvamme ja lohdutuksemme taistellessamme paha maailmaa ja sen monia viettelyksiä vastaan, josta rippi-isänne teille tuomiokirkossa tänään puhui. Älkää unohtako hänen neuvojaan. Jospa teidän kuuroille korvillenne eivät kaikuneetkaan virren 185, 4 säkeistön sanat, niin painukoot ne sitä syvemmälle teidän sydämiinne. Älä unhoita koskaan huokausta:

„Holho mua, paimen parhain,
Kaitse lammaislaumassas,
Suo mun kuulla äänes varhain,
Olla aina seurassas;
Ilahuta sydäntäni
Itse läsnä-olollas,
Jeesus paras ystäväni,
Älä hyljää armostas!“

Rakkaat rippilapset!

Niin, Jeesuksen seurassa on turvallista olla. Kulkaa Hänen ääntänsä omassatunnossanne,

seurakaa hänen sanansa opetuksia. Silloin ei kukaan voi teitä riistää Häneltä.

Tämän elämäne muistorikkaimman päivän muistoksi jätän teidät tällä kirjalla „Jeesuksen seurassa“ elämään. Lukekaa sitä raamattunne ohella jokapäivä, pyytäkää isän ja äidin, veljien ja siskojen kuuntelemaan, kun te luette. Silloin pysytte Jeesuksen seurassa, siinä on hyvä olla, turvallista olla ja silloin elätte onnellisessa kodissa. Jumalan siunausta, armou, rauhaa ja rakkautta teille toivotan.

E. J. Pesonen.

TURUN KUUROMYKKÄINKOULUN TOIMEENPANEMA OPPILASTENTÖIDEN NÄYTTELY JA MYYJÄISET

Vanhan hyvän tavan mukaan toimeenpantiin Turun kuuromykkäinkoululla taas tänäkin vuonna, toukokuun 18–19 p:nä, oppilasten käsityöiden näyttely ja myyjäiset. Esillä oli katseltavana ja myytävänä erittäin runsas ja monipuolinen kokoelma tyttöjen taitavasti ompelemia kauniita käsitöitä ja poikien näppärästi suorittamia siroja puunveistotöitä sekä lisäksi suuri määrä piirustuksia. Myöskin oli näytteille pantu nuorimpien oppilaiden asuntolassa ja oppitunnilla suorittamia kerhotöitä, jotka kaikki herättivät runsaslukuisissa katselijoissa ihastusta ja ansaitsevat tulla huomioon otetuiksi. Osan valmistamistaan töistä saavat oppilaat viedä mukanaan kotiinsa, osa myydään, ja

TURKU:

Turun k.m. koulusta poispäasseeet oppilaat keväällä v. 1934.

siten saadut varat jaetaan lahjaksi stipendeinä koulusta pääseville oppilaille. Hyvät turkulaiset muistivat taas tänäkin vuonna oppilaitten töiden näyttelyä käymällä mieslukuisina sitä katsomassa ja runsaasti ostoksia tekemällä, niin että miltei kaikki tavarat tulivat myydyiksi. Paljon iloa ja kiitollisuutta herätti oppilaisa se huomio, joka heidän osakseen kuulevain taholta tuli. Se kehoittaa heitä pyrkimään eteenpäin käsityötaidon kehittämiseksi.

RIPPILAPSILLE

Toivotan sydämällisesti onnea teille kaikille yli koko Suomenmaan. Teillä on suuri syy iloon ja kiitollisuuteen. Kaikkivaltias, hyvä Jumala on antanut teidän pienestä lapsesta kehittyä ja kasvaa suureksi, ymmärtäväiseksi ihmiseksi. Hän on ottanut teidät kasteessa omiksi lapsikseen ja Jeesuksen opetuslapsiksi. Te olette saaneet oppia jumalansanaa. Te tiedätte nyt Jumalan käskyistä hänen tahtonsa. Teille on opetettu, että tottelemattomuus Jumalaa kohtaan on synty. Uudistaessanne kasteenne liiton te lupasitte hyljätä synnin ja Jumalan avulla elää hänen käskyjensä mukaan. Taivaallinen isänne on kuullut teidän lupauksenne ja tahtoo auttaa teitä täyttämään sen. Jeesus on teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti. Näin on hän luvannut asettaessaan pyhän kasteen. Kun te olette tottelevaisia opetuslapsia, niin te elätte onnellisina Jeesuksen kanssa ja pääsette kerran taivaan ijankaikkiseen au-

tuuteen. Kasteen liitto on ijankaikkisen armon ja elämän liitto. Pysykää siinä uskollisesti elämänne loppuun asti. Rukoilkaa, että Jumala antaisi teille ymmärtäväisen ja nöyrän sydämen. Salomon rukoili sitä, ja Jumala antoi.

Otto A. Myyryläinen.

RAKKAILLE POISPÄASSEILLE OPPILAILLENI

»On kullan kallis hetki
teill' elon aamu tää.
Nyt outo eessä retki
vain siinnältää.
Meiltä viimeiset
lähtöterveiset,
kun outo eessä retki
vain siinnältää.»

Nopeasti kulkee ajan ratas kohti tulevaisuutta, ratkaisten mitä kulloinkin on tuleva osakseenne. Yht'äkkiä on nyt 8-vuotinen kouluaikannekin päättynyt. Muutama viikko sitten uudistitte kasteenliittonne ja annoitte pyhät lupauksenne. Kallisarvoiset nuoruusvuotenne ovat nyt alkaneet. Koulussa ollessanne saitte viettää huoletonta elämää. Mutta nyt te olette joutuneet toisenlaiseen kouluun — elämän kouluun. Tämä koulu on teille vielä tuntematon. Olette juuri astuneet elämään onnellisina aavistamatta, että todellisuudessa olette astuneet huoleen, puutteen ja kieltäymykseen, pettymyksiin ja tappioihin, elämän murheeseen ja kuvitelmiin sortumiseen. Elämän koulu ei ole helppoa. Se on usein raskasta ja vaikeaa. Monenlaiset

Lisäksi pääsi koulusta kaksi kreikkalaiskatolista oppilasta: Veera Komu, Salmista ja Olga Kauhanen, Salmista.

KUOPIO:

Auvinen, Kerttu, Jyväskylä; Eronen, Aino, Juuka; Haaparanta, Pentti, Ruokolahdi; Hassinen, Sirkka, Varkaus; Jauhiainen, Eino, Piela-vesi; Karvonen, Rauha, Ruskeala; Kettunen, Vieno, Nurmes; Leinonen, Juho, Kitee; Miettinen, Anna-Liisa, Korpiselkä; Nolvi, Antti, Kurkijoki; Oksman, Hilja, Kuopio; Partanen, Anna, Antrea; Pelli, Väinö, Pitkäranta; Raatikainen, Maunu, Kuopio; Rautiainen, Sirkka, Rantasalmi; Savolainen, Aleksanteri, (inkeriläinen), Kuopio; Siitonen, Rauha, Ruokolahdi; Tenhunen, Aili, Lapinlahti; Tuovinen, Väinö, Varpaisjärvi; Vainio, Mirja, Terijoki; Vidgrén, Anna, Vieremä.

Edellämäinitut Kuopion kuuro-mykkäinkoulun oppilaat uudistivat kasteensa liiton ja kävivät Herran ehtoollisella 30 p. toukok. 1934.

vastoinkäymiset, kiusaukset ja viettelykset, surut ja murheet tulevat teitäkin vastedes kohtaamaan. Aikojen kuluessa tulette vähitellen huomaamaan, että elämä on kyllä paras opettaja ja kasvattaja, mutta sen opetus- ja kasvatustehtävät eivät ole aina lempeitä.

Jokaiseen työhön ja matkaan pitää varustautua. Kouluaikananne olette saaneet paljon hyviä neuvoja ja opetuksia vastaista elämäänne varten. Muistakaa niitä aina elämänne matkalla. Ihmisen koko elämä on tällaista matkustamista. Ja tämän matkan päämäärä on onni ja ijankaikkinen elämä. Jokainen teistäkin varmaan tahtoo saada onnen ja ijankaikkisen elämän itselleen. Se on oikea matkan päämäärä. Jumalan tahto myös on, että te kulkisitte sitä päämäärää kohti. Koulussa olette oppineet tietämään, että taivas on teidän oikea kotinne. Teille on koetettu osoittaa suorinta ja varmintaa tietä taivaallisen Isän kotiin. Kun olette nyt elämän matkalla niin teidän tulee katsoa, että pysytte sillä tiellä, joka johtaa ijankaikkiseen elämään. Teidän tulee muistaa, ettei teillä täällä ole pysyväistä asuinsijaa. Olkaa siis senvuoksi ahkeria, että pääsisitte siihen iloon, joka on teillekin valmistettu. Jo pieninä lapsina Jumala on kasteen kautta ottanut teidät lapsikseen ja valtakuntansa perillisiksi. Ja äskettäin olette uudistaneet ja vahvistaneet tämän liittonne Jumalan kanssa. Tässä autuaassa kasteenliitossa teillä on todistus siitä, että voitte kelvata Jumalalle, jos täällä tämän elämänne oikein elätte. Pysykää siis aina tässä liitossa! Älkää sitä milloinkaan rikkoko! Jumalan sanan, rukouksen ja sakramenttien avulla te voitte pysyä Jumalan yhteydessä.

Ihmisellä on elettävänä ainoastaan kaksi päi-

vää: päivä ajassa täällä maanpäällä ja päivä ijankaikkisuudessa. Ensimmäinen päivä siis eletään täällä alhaalla. Toinen päivä eletään ylhäällä. Ensimmäinen on lyhyt päivä. Tämä lyhyt päivä on elämä tässä maailmassa. Toinen päivä on elämä toisella puolen haudan. Se toinen päivä kestää ijankaikkisesti. Sille toiselle päivälle ei tule loppua koskaan. Ja minkälainen on tämä ensimmäinen päivä, sellainen on myös toinen päivä. Raamattu sanoo: »Mitä ihminen kylvää, sitä hän niittää». Sitä toista päivää eli elämää me valmistamme töillämme, puheillamme ja ajatuksillamme jo täällä elämässä. Jos tämä ensimmäinen päivä on pahuuden ja uskottomuuden päivä, niin toinen on kadotuksen ja itkun päivä. Minkälaiseksi tuleva päivä muodostuu, iloiseksi henkiystävään jälleennäkemiseksi vaiko ijankaikkiseksi vaivaksi se riippuu kustakin meistä itsestämme. Jos tämä ensimmäinen päivä on uskon, toivon ja rakkauten päivä, niin se toinen tulee olemaan täydellisyyden, ilon, rauhan, levon ja ijäisen siunauksen onnellinen päivä. Kun olemme tämän elämän oikein eläneet, niin saamme mennä Jeesuksen, parhaan ystävämme luo, Jumalan lasten ikuiseen lepoon, rauhaan ja autuuteen. Kun määrätty hetki tulee, niin Jumala ottaa meidät pois onnettomuudesta ja antaa meille paremman elämän. Siellä Herran ihanissa majoissa on silmänräpäyksenkin verran parempi olla kuin tuhannen vuotta tämän maailman turhassa elämässä. Niiden ihmisten, jotka sinne pääsevät, voitto on suuri ja heidän onnensa arvaamaton. Taivaan onnelliset asukkaat ja perilliset eivät vaihtaisi elämänsä mihinkään. Kulta ja kalliit jalokivetkin ovat kuin tomua taivaan kunnian rinnalla. Siellä taivaassa ei

JYVÄSKYLÄ:

4:s A-osasto:

Axelsson, Raili Johanna, Helsingin pit.; Järvinen, Lauri Alvar, Uurainen; Nieminen, Paavo Oskari, Luhanka; Railo, Väinö Viljami, Kullaa; Saarela, Frans Jalmari, Alatornio; Salenius, Sulo Eelis, Jyväskylän pit. ja Vinnari, Paavo, Johannes.

4:s B-osasto:

Engström, Vilho Johannes, Simo; Harttunen, Aune Rakel, Sortavalan pit.; Nyman, Martta Helena, Pernaja; Parkkonen, Fabian, Pertunmaa; Vättö, Eino, Nuijamaa; Yli-Porkkunen, Ester Johanna, Kuortane.

ole kuuroutta, murhetta, kipua eikä kuolemaa. Se Jumalan kaupunki on ihana. Siellä ei aurinko koskaan laske eikä yötä tule olemaan.

Silloinkin, kun tämä elämä parasta on, on se työtä ja vaivaa. Kaikilla ihmisillä on täällä maailmassa suruja ja murheita. Ihmisen elämä onkin taistelua kehdosta aina hautaan asti. Mutta Jumala ei ole määrännyt meitä vihaan, vaan autuutta omistamaan. Autuus on meille kaikille Jeesuksen sovintokuoleman kautta valmistettu ja kasteenliitossa omaksemme lahjoitettu. »Niin monta kuin te Kristukseen kastetut olette, niin te olette myös Kristuksen päällemme pukeneet». Nyt on valitsemisen aika. Te nuoret seisotte nyt tienhaarassa, jossa teidän on valittava, kumpaako tietä lähteä kulkemaan, maailman vaiko taivaan. Neuvonantajia ja kutsujia on paljon. Toiset pyytävät valitsemaan maailman tien, joka tarjoaa iloa ja nautintoa, toiset taas suosittelevat taivaan tietä, jolla kyllä on kärsimyksensä ja ristinsä, mutta myös ilonsa ja onnensa. Nämäkin rivit pyytävät kutsua. Ne tahtovat sanoa teille: Jeesus on lähestynyt teitä ja pyytää omikseen. Älkää paetko häntä! Älkää vastustako häntä! Antakaa sydämenne ja koko elämäne jo nuorina Jeesukselle!

Joka tätä ensimmäistä päivää eläessään hylkää elämän Herran ja Hänen armonsa eikä muuta mieltänsä, hän ei voi saavuttaa ijan-kaikkista elämää ja autuutta. Mutta joka täällä eläessään tätä ensimmäistä päivää, turvaa elämän Herraan, niin hänellä on aarre verraton. Ja joka siinä turvassa ja uskossa loppuun asti pysyy, hän ei joudu kadotukseen, vaan menee kuoleman kautta ijan-kaikkiseen elämään, siihen oikeaan rauhan ja riemun valtakuntaan, joka meille kaikille valmistettu on. — Aika on lyhyt.

Herra teitä ja meitä jokaista opettakoon sanansa kautta, että me Herran kutsuessa olisimme valmiit täältä lähtemään.

Meillä ei ole tietoa tulevista päivistä. Herra ei sanonut: minä viivyn kauan, vaan Hän sanoi: »Minä tulen pian ja minun palkkani on minun kanssani». Hän tulee kerran tuomitsemaan kansaansa oikeuden ja vanhurskauden jälkeen. Jokainen saa silloin palkan tekojensa mukaan, sillä Herran tuomiot ovat totiset ja vanhurskaat. On kuitenkin suuri ilo, että meillä on edesvastaaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka vanhurskas on. Hän antaa viimein meille elämän kruunun eli ijan-kaikkisen elämän, jos me pysymme Hänelle uskollisina loppuun asti. Auta siis hyvä Jumala armosiunauksin meitä kaikkia tässä elämässä ja kerran kuolemassa. Kuoltuamme anna ruumiimme rauhassa levätä. Ja kun ylösnousemuksen ihana päivä tulee, niin pelasta meidän sielumme ja ruumiimme ijan-kaikkiseen elämään.

Kun hyvät oppilaat pääsevät pois koulusta, niin se tuottaa suuren kaipauksen tunteen opettajalle. Ja ikävää tunnette varmaan tekin, kun ette enää syksyllä pääse takaisin kouluun. Onnellisia ovat ne, jotka saavat viettää nuoruusvuotensa rakkaitten vanhempiensa luona. Kaikki eivät kuitenkaan ole niin onnellisessa asemassa. Monen täytyy jo nuorena lähteä maailmalta itse toimeentuloansa hankkimaan. Mutta kaikkien vaikeuksien ja murheidenkin keskellä on kuitenkin hyvä muistaa:

»Ett' Herran kanssa kestää
me voimme kohtalon.
Hän sortumasta estää,
vie valohon!
Herra turvamme,

MIKKELI:

Hakala, Anna Maria, Ikaalinen; Heinonen, Tauno Johannes, Tampere; Hiitola, Väinö Johannes, Pyhäkoski; Huotari, Aili Kustaava, Kuhmoniemi; Järvelä, Martti Alfred, Kiiminki; Kallio, Eero Jaakoppi, Peräseinäjoki; Kiesilä, Arvo, Suommenniemi; Koivunen, Viljo Armas, Keuruu; Kolehmainen, Elsa Emilia, Kitee; Koskinen, Martti Johannes, Kuusankoski; Lampen, Martti, Vuonislampi; Nurmi, Helga Lyyli, Aura; Olkkonen, Nyirikki Salomon, Alavus; Paakkunainen, Olavi, Kitee; Piiparinen, Helmi Sylvia, Kurkijoki; Rantala, Elsa Katri Sofia, Enontekiö; Rätty, Unto Aulis, Kerimäki; Salminen, Vilho, Rusko; Suihkonen, Helvi Katariina, Suomenjoki; Syrjänpää, Viljo Olavi, Humpplila; Vilkas, Yrjö, Kymi ja Virtanen, Martta Alina Tyrväää.

siunaa matkamme.
Hän sortumasta estää,
vie valohon!»

Toivotan teidän elämänne matkalle parhainta onnea ja menestystä! Jumala teitä kaikkia siunatkoon!

Huittisissa, kesäkuulla 1934.

Opettajanne *Kosti Lehtinen.*

RAKKAAT ENTISET OPPILAANI

Kouluaikanne on nyt päättynyt. Tämä aika on teistä varmaan tuntunut hyvinkin pitkältä. Ja olihan se teidän elämässänne pitkä aika, käsittäen teille, 16-vuotiaille, puolet tähänastisesta elämästänne. Meille vanhemmille 8 vuotta ei ole kovinkaan pitkä aika. Minusta ainakin tuntuu, että ei ole kovin kauvan siitä, kun tulitte luokalleni: Saara ja Pentti ja Kaarin ja Viljo ja kaikki muut. Ette aluksi ymmärtäneet mistä oikein oli kysymys, mitä tarkoittivat kaikki nuo *paa-t* ja *poo-t* ja *puu-t*, joita tuo vieras silmälasit näyttänyt pitävän niin tärkeinä. — Ja nyt te lähdette. Olette »valmiita» lähtemään ulos elämään, elämän kouluun, joka voi olla paljon vaikeampi kuin se, josta juuri olette päässeet.

Muistelimme täällä äskettäin mennyttä kouluaikaa, ettekä oikein voineet tai tahtoneet, sanoa, oliko se ollut hauska vai ikävä. Vihdoin Osmo keksi vastauksen, että se oli ollut siinä »keskellä», ja kaikki näytitte olevan samaa mieltä. Samoin on elämässänne. Sen te kyllä tulette huomaamaan. Ihmisellä ei aina voi olla hauskaa, niinkuin hänellä ei aina voi olla ikävääkään. Hauskuus ja ikävyys, ilo ja suru elämässä vaihtelevat. Mikä sitten tuottaa ihmi-

selle iloa? Yhdestä ilon ja tyydytyksen tuottajasta tahdon tässä puhua. Kun koulussa olitte saaneet jonkun vaikean tehtävän esim. jonkun laskuesimerkin, oikein suoritetuksi, tai kun osasitte läksynne hyvin, tai kun Karinneiti tai Ilmari-herra oli tyytyväinen valmistamaanne työhön, niin eikö silloin tuntunut hauskalta? Ja työn jälkeen, eikö lepo tuntunut suloiselta? Kaikkea tätä, työn iloa ja levon suloisuutta laiska ihminen ei koskaan saa tuntea. Samoin se, joka aina etsii iloa huvituksista, pian kyllästyy.

Mutta hyvin tehty työ tuottaa ihmiselle iloa ja tyydytystä. Yksi tällainen ilon hetki oli teillä, kun asken saitte pitkän 8-vuotisen työnne koulussa loppuun suoritetuksi. Ja suurin syy iloon oli niillä teistä, jotka olivat tätä työaikaa hyvin käyttäneet. Käyttäkää hyvin myöskin sitä työaikaa, joka teillä on edessänne siinä koulussa, jota nyt alatte käydä. Nykyinen aika on kyllä vaikea nuorisolle työsaantiin nähden, mutta toivottavasti teille kuitenkin tarjoutuu joku työala, jolla voitte ansaita jokapäiväisen leipänne. Ja vaikka sinä, Antero ehkä et voikaan päästä ammattikouluun »oppiimaan räätäliksi, leipuriksi, puutarhuriksi ja monttööriksi», koska sinulla ei ole rahaa »maksaa koulun johtajalle palkkaa», niin toivon sinun kuitenkin löytävän jonkun sopivan työpaikan. Ja vaikka sinä, Lauri et pääsisikään »Taidemuseoon opiskelemaan» ryhtyäksesi siten kalastajaksi, niin toivon, että sinulla siitä huolimatta tulee olemaan hyvä kala-onni.

Jääkää siis hyvästi kaikki yksitoista! Pysykää ahkerina, rehellisinä ja raittiina, niin tulette varmasti menestymään elämässä.

Turussa 2. VI -34.

E. Engblom.

OULU, A-luokka:

Haapala, Anni, Kemi; Hagström, Eino, Rovaniemi; Kataja, Elli, Kuortane; Knuuti, Helena, Turtola; Laakso, Vieno, Oulainen; Lepojärvi, Taimi, Ylöjärvi; Marjala, Aino, Kittilä; Marttila, Helena, Forssa; Olkkonen, Tellervo, Alavus; Paloheimo, Siviä, Kuortane; Pirhonen, Toini, Ruskeala; Suonpää, Teuvo, Vesanka ja Vuorenmaa, Armas, Tampere.

Opettaja: rouva E. Vilkki.

TERVEHDYS OULUN KUUROMYKKÄIN-KOULUN ENTISILLE OPPILAILLE

Moni on talven kuluessa kirjoittanut entisen koulunne johtajalle. Olette saanut kumminkin odottaa turhaan häneltä kirjettä. Olette varmaan ihmetelleet, miksi johtaja, joka ennen niin pian teille vastasi, ei nyt kirjoitakaan.

Te ette tiedä, että johtaja Lück on kovin sairas. Hän sai aivohalvauksen tammikuun 21. päivänä ja on siitä saakka maannut heikkona sairaana.

Varmaan tahdotte rukoilla Jumalaa hänen puolestaan. Viimeiset voimansa hän antoi rakkaille oppilailleen tahtoessaan vielä pyhäkoulussa opettaa samana päivänä, jona hän illalla sairastui.

Kun en voi teille kaikille kirjoittaa, tahdon Kuuromykkäin Lehden kautta lähettää teille kaikille sydämelliset kiitokset ja rakkaat terveiset johtajanne sairastuoteen ääreltä. *Elli Lück.*

MIKKELIN KUUROMYKKÄIN-KOULU

Kevätlukukauden päättäjäiset pidettiin koulussa kevätkuuhlan muodossa 30 p:nä toukokuuta iltapäivällä. Oppilaat ja opettajat kokoontuivat klo 17 koulun juhlasaliin, joka oli kaunistettu kukin ja kasvein. Juhlasalin seinille oli asetettu oppilaiden piirustusnäyttely, jossa heidän lukuvuoden työnsä tulokset olivat nähtävinä. Sitä paitsi olivat asuntolan lapset asettaneet näyttelille askartelutöitä.

Kevätjuhlan ohjelma aloitettiin suvivorrellä 472, josta opettajat lauloivat ensimmäisen ja

toisen säkeistön »Jo joutui armas aika ja suvi suloinen». Sitä seurasi alkajaisrukous, jonka piti opettajatar Lydia Hämäläinen. Tämän jälkeen esittivät useat työt opettajatar Siiri Puustisen järjestämän kauniin kevätleikin, jonka perästä kaikille tarjottiin makeisia. Salista siirryttiin koulun pihalle, jossa pojat esittivät hauskaasti ulkoilmaleikkejä.

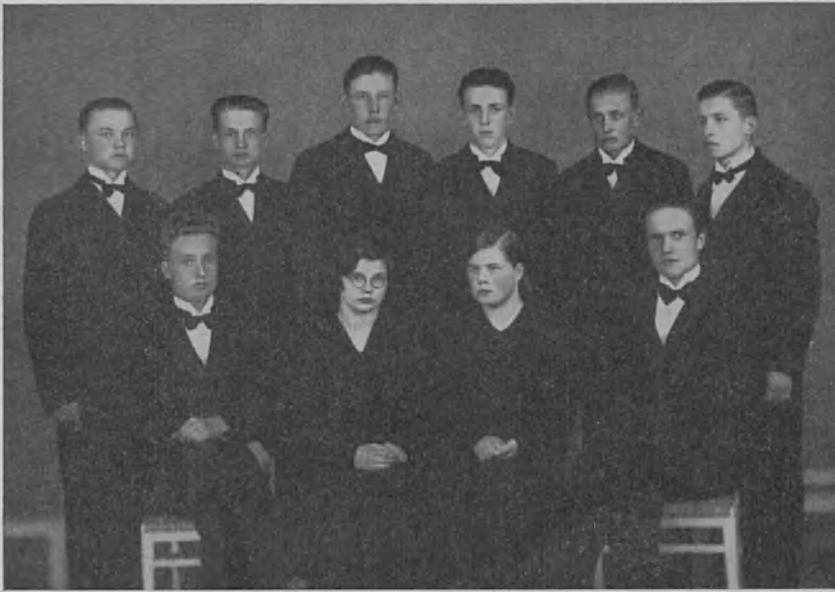
Tauon kuluttua koulun johtaja J. K. Palomaa piti puheen nyt koulunsa lopettaville oppilaille, kehoittaen heitä muistamaan koulun antamia hyviä ja kauniita opetuksia varsinkin työn suhteen ja toteuttamaan niitä elämän koulussa sekä tekemään Jumalan tahdon mukaan ja turvautumaan kaikissa elämän vaiheissa Hänen apuunsa, joka johtaa kuuromykkäinkin elämään. Kouluun syksyllä palaavia oppilaita kehoitti puhuja oikein käyttämään kesälomaansa ja kunnioittamaan vanhempiaan niinkuin koulu on opettanut.

Koulusta päästötodistuksen sai 22 oppilasta, joille jaettiin apurahoina yhteensä 815 markkaa.

Oppilaille on rippikouluopetusta antanut kuuromykkäin matkapappi, pastori Otto Myyräläinen. Kasteenliittonsa he uudistivat ensimmäisenä helluntaipäivänä ja pääsivät ensi kerran Herran p. Ehtoolliselle samana päivänä.

Tämä onnistunut ja mielihyvä juhla loppui johtaja Palomaan pitämään kiitosrukoukseen.

Toukok. 31 p:nä tapahtui koulun kevätlukukauden virallinen lopettaminen, jossa jaettiin todistukset oppilaille ja laulettiin virrestä 272 ensimmäinen ja neljäs säkeistö. Lopettajaistilaisuus päätettiin rukouksella. Kaikki koulun oppilaat matkustivat sitten koteihinsa viettämään kesää ympäri Suomea, aina Lappiin asti.

OULU, B¹-luokka:

Aaltonen, Toini, Toijala;
 Hämäläinen, Paavo, Pihtipudas;
 Järvinen, Väinö, Hämeenkyrö;
 Kiviniemi, Lyyli, Inari;
 Koivusaari, Urho, Teuva;
 Mattila, Onni, Hollola;
 Mulari, Kalle, Utajärvi;
 Peuha, Sulo, Kangasniemi;
 Tervonen, Lahja, Säräsneimi; ja
 Vilmi, Martti, li.

Opettaja: neiti I. Nissinen.

POIS LIKAISET PUHEET

Oli kerran kuningas. Hän lahjoitti alamaiselensa kalliin kultamaljan ja kristalli-vaasin ja lupasi tulla vieraaksi hänen kotiinsa. Lahjan saaja valmisti juhlan. Mutta hän ajatteli: »Hedelmät ovat liian kalliita, en tahdo tuhjata niihin rahojani». Hän otti roskalapion ja luidan, juoksi ulos likaiselle torille, jossa oli kaikenlaista roskaa, lakaisi roskaa lapiolle ja kantoi sen maljakkoihin. Hän luuli itsensä viisaaksi. »Kyllä tuo kelpaa kuninkaalle, eikä maksa mitään», ajatteli hän.

Kuningas tuli vieraaksi, mutta jo ovella hän näki mitä ne vaasit sisälsivät ja tuli surulliseksi. »Sinä kiittämätön, tuhma ihminen, niinkö sinä käytät antamiani kalliita lahjoja», sanoi kuningas ja meni pois. Lukijani sääli tuhmaa ihmistä, joka karkoitti hyvän kuninkaan luotansa ja turmeli hänen kalliit lahjansa. Mutta nyt ehkä jokainen viisas lukija ymmärtää, että on hyvin paljon ihmisiä, jotka tekevät samoin kuin se tuhma ihminen.

Meillekin on Kuninkaamme, taivaallinen Isämme antanut kallisarvoisen kultamaljakon, sydämen ja hienon, herkän kristallivaasin, aivot. Hänen tahtonsa on, että täytämme ne vain kauneimmilla ja jaloimmilla hedelmillä: hyvillä, puhtailla ajatuksilla, rakkaudella, nöyryydellä, rukouksella, hyvillä töillä ja laupeudella, y.m. jumalallisilla hyveillä. Silloin olisi hän aina arvokkaana, kunnioitettuna, rakastettuna vieraanamme, eikä niin rikas ja ylhäinen vieras tule koskaan köyhän pito-isäntänsä luo tyhjin käsin, vaan runsaat lahjat, pyhän rauhan ja onnen tuo Hän tuliaisiksi. Kuinka moni meistä osaa ottaa hyvän Kuninkaan arvokkaasti vastaan?

Ellei hän saa tulla vieraaksemme, hallita sydän-tämme, ajatuksiamme ja kotiamme, niin on vihollinen hyvin kerkeä tulemaan Hänen sijaansa ja tuo kirouksen ja turmion tullessaan.

Usein kuullessani rumia sanoja ta nähdes-säni rumaa käytöstä alan voida pahoin. Rumat puheet ovat henkistä pahoinpitelyä, joka olisi saatettava saman rangaistuksen alaiseksi kuin ruumiillinenkin pahoinpitely, lyöminen, tappo, j.n.e.

Silloin oppisivat raa'at ja tuhmat ymmärtä-mään, että heidän raaka käytöksensä ja puheensa loukkaa syvästi toisin ajattelevia ja toisin tun-tevia. Ankarain rangaistusten pelosta kyllä vähi-tellen moni alkaisi itseään hillitä ja siten vähe-nisi raakuus maailmasta. Usein näkee kuuro- jenkin keskuudessa kevytmielistä ja sopima- tonta leikinlaskua. Monen lienee juuri kuurou- tensa vuoksi vaikea eroittaa niin tarkoin sopivaa puhetta sopimattomasta, mutta *kerran* neuvot- tuna ja hyvällä tahdolla voi kuurokin oppia.

Jumalan sana on aina parhain opettaja. Tutki siis sitä ahkerasti. Jos sydämen pyrkii täyttä- mään pahat halut ja päähän tulee pahoja aja- tuksia, on paras turvautua rukoukseen.

Ajattelen Jeesusta, Vapahtajaani, ajattelen Hänen kärsimystänsä, piikkiruunuansa, nau- lojansa ja kuolemaansa ja sanon itselleni: »Kaikki nämä suuret tuskat on pyhä Jumalan Poika kärsinyt minun syntieni tähden. Olisin kiittämätön jos uusilla synneillä Hänen rakas- tavansa sydämensä haavoittaisin.» Tahdon oppia syntiä vihaamaan, että Jeesusta enempi rakastaisin.

Syntiselle, heikolle ihmiselle ei ole Jeesuk- sen seuraaminen helppoa. Mutta alituinen, nöyrä rukous lisää voimia ja halua hyvään.

OULU, B²-luokka:

Haapala, Mikko, Nivala; Hauta-aho, Eljas, Alavus; Heikkinen, Anna-Mari, Puolanka; Honkanen, Väinö, Kuolajärvi; Hyrkäs, Hilka, Peltosalmi; Krogerus, Olavi, Ylivieska; Lehtola, Leevi, Kintausta; Nikkinen, Hilma, Kiuruvesi; Salmi, Anna-Liisa, Tampere; Salminen, Eino, Suolahti; Tuomisto, Aarne, Kihniö ja Yli-Mäyry, Martti, Kuortane.

Opettaja: rouva A. Rydman.

Mitä heikompia luontemme on, sitä valpampaa on syytä olla. Kuvittele, että kuljet kapeaa siltaa pitkin, jonka alla uhkaa syvyys, josta liekit nousevat ylös. Ajattele, että pieninkin horjahdus sivulle tai askel syrjään syöksee sinut alas. Sinua pelottaa ja silloin voit kohottaa katseesi Jeesukseen, joka käy aina edelläsi, voit ojentaa kätesi Hänelle ja rukoilla: »Rakas Jeesus, ota käteni ja johdata minua. Olen heikko yksin ilman Sinua, mutta en pelkää, kun Sinä käyt sivullani». Hän kuulee huutosi ja auttaa.

»Ajateltavani pyhitän Sinulle, jotta olisivat Sinun mielesi mukaiset; tehtäväni, jotta olisivat Sinun tähtesi. Auta minua ahkeroimaan sisällistä viattomuutta, ulkonaista säveyttä, kelpoista kanssakäymistä, säännöllistä elämää.» Näin rukoili eräs hurskas piispa joka päivä. Näin sopii meidänkin rukoilla, että eläisimme sovinnossa, puhuisimme, käyttäytyisimme ja viittoilisimme säädyllyisesti. Jeesus itse puhui: »Joka minua rakastaa, se pitää minun sanani; ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme Hänen tykönsä ja asumme Hänen tykönsä.» Joh. 14: 23.

Haluathan sinäkin, lukijani, niin ylhäiset vieraat kotiisi. Valmistaudu ottamamaan heidät vastaan.

Magdaleena.

KUUROMYKKÄIN- JA SOKEAIN-KOULUNOPETTAJAIN LIITON KOKOUS

pidettiin Helsingissä kesäkuun 7.—9. p:nä sokeainkoulussa. Kokous alkoi torstaina klo

12 virrellä 234, jonka jälkeen johtaja *J. Mustakallio* piti rukouksen.

Kokouksen avasi liiton keskushallituksen puheenjohtaja *U. Kahma*. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin johtaja *J. Mustakallio* ja varapuheenjohtajaksi opettaja *S. Seppälä* sekä sihteeriksi *K. Pääkkönen*. Liiton vuosikertomus ja tilit hyväksyttiin. Liiton keskustoilukunnan paikaksi tuli edelleen Kuopio.

Johtaja *U. Kahma* alusti kysymyksen kouluneuvoksen viran perustamisesta kuuromykkäin ja sokeainkouluja varten. Kokous piti kuitenkin tarkastajanviran perustamista riittävänä. Opettaja *U. Kierimo* piti esitelmän kielen merkityksestä ihmisen henkiselle kehitykselle.

Seuraavana päivänä alusti johtaja *J. K. Palomaa* keskustelukysymyksen kuuromykkäin jatko-opetuksesta. Kustelun jälkeen kokous päätti velvoittaa liiton keskushallituksen ryhtymään toimenpiteisiin koulunkäyneiden kuuromykkäin jatko-opetuksen aikaansaamiseksi käytännöllisen elämän vaatimuksia ja heidän vastaisia toimeentulomahdollisuuksiaan simälläpitäen. Anomus siitä tehdään valtioneuvostolle. Samoin pidettiin erittäin tärkeänä ammattijatkokurssin aikaansaamista ammattilaiskuuromykille. Lisäksi olisi maamme kuuromykille ja sokeille järjestettävää esitelmätoimintaa tehostettava ja sitä varten saatava valtiolta jatkuvaa vuotuista avustusta. — Samana päivänä piti opettajatar *L. Lyytikäinen* mielenkiintoisen esitelmän aiheesta »Muutamia piirteitä sokeain sielunelämästä».

Kolmantena kokouspäivänä piti johtaja *J. Mustakallio* esitelmän sokeainkoulujen uudelleen järjestämisestä, jonka mukaan m.m. olisi saatava nykyisten kahden sokeainkoulun

PORVOO:

Porvoon ruotsinkielisestä kuuromykkäinkoulusta poispäässeet oppilaat v. 1934.

sijaan yksi sokeainkoulu Kuopioon ja sokeain ammattijatkokoulu Helsinkiin. — Kokouksen yhteyteen oli osanottajille järjestetty retkeilyjä ja illanvietto.

HÄMEENLINNAN KUUROMYK- KÄINYHDISTYS 10-VUOTIAS

Viime kesäkuun 3:nä p:nä vietti Hämeenlinnan Kuuromykkäinyhdistys 10-vuotisjuhlaansa kauneudestaan kuuluisalla Norjan tuvalla Perttulan koulukodin lähellä. Juhlaan oli saapunut noin puolisataa Hämeenlinnan ympäristön ja kaukaisempiakin kuuromykkiä. Ilma oli kesäisen kaunis ja kokouspaikan harvinaisen kaunis, suuremoinen luonto lumosi juhlaajoukon täydellisesti. Eipä liene toista kauniimpaa juhlanviettopaikkaa kellään toisella Suomen k.m. yhdistyksellä. Perttulan kunnianarvoisa emäntä, rouva Hedman, luovuttaa sen joka kesä kesäkokouksenviettoa varten. Perttula ja sen »Norjan tupa» on n. 7 kilometrin päässä Hämeenlinnan kaupungista ja on se hyvin tunnettu matkailijapiireissä. — Vierasten kokoonnuttua alettiin ohjelman suoritus. Aluksi laulettiin virsi ja rovasti Nyberg piti alkurukouksen. Ohjelma oli runsas. Hra H. Ylén lausui vieraat tervetulleiksi. Rouva Ylén kertoi yhdistyksen 10-vuotisesta toiminnasta ja rovasti Nyberg piti juhlapuheen toimitt. Pitkäsän viittomille tulkitsemana. Tervehdyksiä ja onnitteluja oli saapunut miltei jokaiselta maamme k.m. yhdistykseltä ja muutamat haaraosastomme olivat lähettäneet jonkun jäsenensä onnitteluja tuomaan. Toimihenkilöt saivat ruusuja rintaansa.

Käytiin joukolla katsomassa Perttulan ihmeellisen kaunista luontoa sekä koulurakennuksia.

Runsaasti tarjottiin juhlavieraille virvokkeita. Hauskasti sujui kaunis kesäilta ihanan luonnon helmassa. Kaikki läsnäolijat kiittivät sydämestään Hämeenlinnalaisia arvokasohjelmaisesta illasta ja toivottivat Hämeenlinnan k.m. yhdistykselle siunausta ja jatkuvaa menestystä. — Erikoisen ilon tuotti Hämeenlinnan kuuromykille se, että H:linnan tyttökoulun johtajatar neiti Sarlin ja opettajatar, neiti Rauha Enqvist olivat myös saapuneet tähän juhlatilaisuuteen, he kun ovat runsaasti tukeneet ja avustaneet kuuromykkäinyhdistyksen toimintaa.

ONKO KUUROMYKILLÄ LAINKAAN MUSIKAALISTA TAJUA?

Lukiessani Milan kirjoitusta: »Jos kuulisin . . .» tulini ajatelleeksi yhtä ja toista. Ehkä jokaisella ihmisellä on joku määrätty kaipuu, joka toiselle toteutuu, toiselle koskaan toteutumattomana kaukokaipuuna pysyy. Varsinkin kuuroutuneille kuten arv. Milalle, Lempi Rantalalle y.m. on kirjoituksista päättäen ehkä hyvin masentavaa kokea kuulonsa kadottaminen, koska sen kautta heiltä evättiin henkiset nautinnot musiikista ja lauluista. Muistuu mieleeni runoilija Koskenniemen »Matkasauvasta» eräs aforistinen, runopukuinen mietelmä, joka merkitsee kutakuinkin sitä, että kellä on kaipuu, hän omistaa sen, mitä kaipaa, mutta se, jolla ei ole mitään kaipuuta, on kadottanut sen. Siis eiköhän se, jota ei ole saanut tyydyttää eli haihduttaa ilmaan, ole jäänyt tiivistymään, kehittymään elinvoimaiseksi kaipuuksi, mitä taasen syventää ihmis-

URHEILUOSASTO

OLYMPIALAISRYNTÄYS LONTOOSEEN V. 1935

Meidän täytyy valmistautua kunnolla kisoja varten, jos tahdomme menestyä!

Kuten tunnettua, on C.I.S.S:n virallinen olympialaiskutsukirjelmä julkaistu t.l. maalisk. n:rossa. Kaikki Euroopan maat ovat ryhtyneet innokkaaseen valmistelutyöhön urheiluedustuksen hyväksi.

K.U.L. kehoittaa alaisiaan seuroja vastavasti työskentelemään jäsentensä ruumiillisen kunnan hyväksi sekä innokkaaseen varojen keruuseen suomalaisten osanoton hyväksi. Eräs kuuleva ilmoitusasiamies, jolla on laaja liiketuttavapiiri, on onnistunut saamaan kokoon jo

noin 7,000 mk., kun pääkaupungin huomattavimmat toiminimet ja urheiluliikkeet ovat auliisti lahjoittaneet tarkoitukseen 50 mk:sta 300 markkaan. Kun saadaan kokoon enempi varoja, voidaan lähettää voimakas urheilijajoukkue Lontooseen.

Siis herättää kaikki Suomen urheilunjohtajat ja k.m. urheilijat yhteisvoimin toimimaan tarmokkaasti ja keräämään ympäri maatamme varoja.

„Me tarvitsemme keskittää ajoissa kaikki voimat ja ponnistukset yhteisen päämäärän hyväksi“.

KUL:n LIITTOHALLITUS.

TIEDON ANTOJA

K. U. L:n jäsenseuroille ilmoitetaan, että liittoneuvoston kokous pidetään Helsingin Kuuromykkäin Yhdistyksen huoneustossa, Liisankatu 27, A:ssa t.k. 29 p:nä jälkeen klo 9.

Liiton sääntöjen 7 §:n mukaan kokouksessa m.m. keskustellaan ja päätetään esityksistä, joita seurat ovat kahta viikkoa ennen kokousta lähettäneet puheenjohtaja Eino Karilalle, os. Helsinki, Kapteenink. 9. D.

K. U. L:n liittohallitus.

HUOMATKAA!

Helsinkiin saapuville huvimatkoilijoille ja urheilijoille myöntää urheiluvälineostoissa 15 %

alennuksen Helsingin Urheilukeskus Oy:n kauppa Kaisaniemenkatu 7. KUL:n jäsenkirja on näytettävä alennusta pyydettyäessä.

Suosittelaa seuraavia urheiluliikkeitä, jotka ovat lahjoittaneet KUL:n olympialaisrahastoon: *Hannes Kolehmäinen Oy.*, Kaisaniemenkatu 4 ja *Urheiluväline Oy.*, Mikonkatu 15 B.

URHEILU-UUTISIA

Urheiluklubi „Hephata“ järjestää 6:nnet Ruotsin mestaruuskilpailut rata- ja kenttäurheilussa Tukholmassa elokuun 4—5 p:nä.

Kuuromykkäin maailmanennätyksen keihäänheitossa — 51,44 m — kehuvat ruotsalaiset Westlingin Tukholmassa heittäneen. Eivätköhän vain suomalaiset kuuromykkät ole heittäneet paremmin.

luonnetta enemmän kuin henkisten nautintojen kylläistä tyydyttäjää.

Kumminkin olen tavannut jonkun kuuroutuneen, joka ei suurestikaan tiedä kaipaavansa kuulla musiikkia. Ja niinkään kuulevien joukossa on sangen monta, jotka tuskin koskaan ymmärtävät tämänlaatuisia nautintoja ja arvoja. Joten voidaan täydellä syyllä sanoa, etteivät *kaikki* ihmiset ymmärrä musiikkia, ja että joku kuuromykkä saattaisi tuntea itsetiedotonta kai-puuta ja suurta vetämystä musiikkiin ja lauluun.

En malta olla kertomatta hiukan itsestäni. Jo koulutyttönä aprikoin aprikoimistaan: kuinka oppisin soittamaan pianoa ja laulamaan? Ra-

kastettu opettajani ymmärsi minun kahlehditun laulurakkauteni. Niinkään asuntoemäntäni, hienosieluinen ja älykäs ihminen, vei minut erään taiteilijattavansa hienoon kotiin, jossa annettiin minun kuulla uhkeiden urkujen soittoa (ainoa ja unohtumaton tapaus elämässäni) ja myös monesti kirkkoon. Kerran kulkiessani koulusta asuntooni palokunnantalon ohi näin sen kirkkaasti valaistuksi. Tiesin, että joku kuuluisa säveltäjä — se oli Jean Sibelius — soitti sävelyksiänsä siellä. Kiipesin kadulla korkeammalle vastapäätä valaistua huonetta ja tuijotin satoihin kuuntelijakasvoihin, joista näin ja aavistin heidän haltioitumisensa.

Keväisin kun sisareni tai palvelijat ilosta loistavin kasvoin kuuntelivat leivosen livertelyä tai käen kukuntaa kotopihalla, silloin taas tunsin vanhan ystäväni, mykän Suruttaren puristavan minua niin, että rintaani ahdisti ja silmiäni kihelmöi . . . Silloin tahtomattani rinnastani purkautui kapinallinen huuto taivaaseen: Jumalani! Jumalani, mikset anna minun kuulla rakastamieni lintujen laulua, kun annat monen kuulla ja kuitenkin eivät he paljoakaan väliä kesälintujen laulusta! Kuitenkin kaikiteinkin tähän pohjattomaan kaipuuseeni sisältyi eräänlaisista vienoa tuskan hurmaa, jonka ehkä aniharva kuuromykkä ymmärtää.

Asuessani kerran maalla erakkomajassani satuin »laulahtamaan» eräänä päivänä, mieleni kun pursui täynnä iloa ja onnea. No, minä »lauloin» vatkatessani pullataikinaa, selkäni oveen päin:

Etelään, etelään sairas sieluni ikävöi,
siellä tuliset katseet katsettain kohtaa,
siellä laulu ja riemu vapaasti soi j.n.

Mutta kuinka ollakaan. Kun käänsin iloiset kasvoni ottaakseni jauhoja sivupuoleltani, niin jotakin tumma vilahdi silmännurkkaan. Tuhannet taivaat! Ovella näet seisoi vanhanpuoleinen vaimo — paikkakuntalaisia — kaupustelemaan huivejaan. Maan rakohon vajoaisin enemmän kuin antaisin ihmisten pitää minua löylylyömänä. Kuitenkin koht'ikään ryhdistäydyin kylmäveriseksi ja murisin hänelle, että mitäpä minä niillä huiveilla tekisin. Muuanna päivänä tapasin hänet kaupassa. Ensimmäinen ajatukseni oli kääntyä takaisin. Mutta enhän mitenkään voinut livistää monien tuttujen silmäparien edestä. Sentähden hämmästyin aikailla, kun näin, että vaimo katseli minua kasvoillansa myötuntoisen lämmän ilme ja kostuneissa silmissään inhimillisen kaunis hohde, hänen keskustellessaan naapurini, kauppiaan rouvan kanssa minusta. Yllämainitusta hän ei ollut maininnut mitään, kaiketikin hienotunteisuudessaan. Ajatuksissani siunasin häntä.

Kuumeinen kaipaukseni musiikkielämään on aikojen kuluessa kuitenkin heikentynyt. Niinpä nykyään saatan liikkua kaikenlaisissa muusain tempeleissä ilman kaipautta. Mutta näistä lapsuuden ja nuoruuden kokemuksistani uskon, että muutamat synnyttäiset kuurot ovat varmaankin kokeneet samaa kuin minä. Tiedämevän, että monet eläimet rakastavat kuunnella soittoa ja laulua, jopa myrkkyykäärmeetkin lumoutuvat fakiirin pillin soitosta.

Joskin meiltä on sujuu musiikkielämä, niin onhan meillä toinen korvaamaton. Se on Suuri Luonto! Meillä, kuulemattomilla on silmät. Luonnossa on liian paljon kauneutta — ah, liian paljon kauneutta! Mutta missä silmämme ovat? Kääntäkäämme ne Luontoon, kohotta-

kaamme katseemme »pyöräyttäviin korkeuksiin» — käyttäkseni Aleksis Kiven sanaa. Millainen nautinto on saapastella mutkikkailla, auringonpaisteen kirkastamilla metsäpoluilla, pehmoisten lehtioksien näpähyttäessä kulkijan kasvoja tai tuntea korkeilla kallioilla maailmaa kiertävän, mahtavan tuulen leyhytystä ja antaa katseensa liukua kauas, kauas laaksoihin, kukkuloihin, vaatimattomiin metsänsilmäkkeisiin tai laajaan, välkkyväpintaiseen vedenselkään ja taivaanrantoihin. Vain uneksivalle sielulle avautuu kauneuden maailma, hienon herkkä runous perässään, vavahduttavan suurena ja pyhänä. Emmekö näe, miten hengettäret hipsuttelevat hämäryyden ja hiljaisuuden tanhuilla sitten, kun luonto on hiljaa tummentunut komean auriongonlaskun jälkeen? Mitäpä muuta lisää kaipaisimmekaan! Runous ja kauneus, ne ovat ikuisia aarteita ihmissielulle, joka etsittyään ja löydettyään ne, on saanut ne omikseen.

Laina Vainola.

ILOINEN MUMMO

Satoi kuin saavista kaataen. Vesi juoksi vuolaina koskina katu-ojissa, huuhteli laineina käytäviäkin ja raskaat pisarat tanssivat fox-trottia lukemattomien sateenvarjojen päällä. Ihmiset riensivät sinne tänne kuin näkymätöntä paeten.

Asteli siinä Kulkijakin Espistä pitkin nokka norpallaan. Tänään näytti kaikki niin synkältä. Hänestä tuntui kuin olisi Jumala nyt peräti hyljännyt hänet.

Kulkija havahtui mietteistään tuntiessaan jonkun taputtavan olallensa. Pieni pulleapojen kerjäläismummo siinä seisoi iloisesti hymyilevänä, vaikka satoikin taivaan täydeltä ja vaikka mummo ilman sateenvarjoa olikin likomärkä. Kyllä hän oli ihmeellinen pikkumummo ja Kulkija ihaili häntä.

»Kuinka sinä ystäväni nyt niin murhemielin kuljet? Onko Isä hyljännyt rakkaan lapsensa?»

»Ei, mummuseni, ei vaan Hän kurittaa lastaan kyllä kovin.»

»Oletko sitten niin täydellinen, ettet tunnusta kuria ansainneesi?»

»Ansaitseen paljonkin vitsaa, mutta se tuntuu joskus niin kipeältä.»

»Niinkö? Niin kyllä, mutta — *'jos veitsen viiltäessä ois tuskat polttavat, Sen Isä tekee sun parhaaksesi'* . . . siksi kärsi, usko ja toivo — iloitse Herrassa pahanakin päivänä.»

»Mummu-kulta, sanasi ovat kirkasta kultaa. Mutta kuinka itse nyt selviät? Ihmiset eivät paljo auta.»

»Mitä ihmisistä! *Herra auttaa!*»

Nuo sanat helähtävät niin iloisesti, että Kulkija tahtoisi kunnioituksesta suudella tuota

TURUN KUUROMYKKÄIN KOULUSTA

pääsi pois tänä keväänä 32 oppilasta, jotka rovasti H. Nyberg laski H. p. ehtoolliselle toukok. 27 p:nä Turun Tuomiokirkon kauniissa sivukappelissa. Täysilukuinen joukko opettajia, oppilasten vanhempia, ystäviä, ent. oppilaita ja hoitokotien emäntiä »kasvatusäitejä» oli saapunut juhllista toimitusta katselemaan, niin että pieni kirkko oli tupaten täynnä. Tapauksen muistoksi julkaisee lehtemme viereisen kuvan ikivanhasta kappelista josta ei ole ennen kuvaa julkaistu lehdissämme. Muistuttakoon se oppilaita aina pyhästä toimituksesta, kasteenliittoissa uudistamistilaisuudesta. Suurenmoisen kaunis kirkko korkeuteen tavoittelevine huippuineen kohottaen mieliä hartauteen. — Myöskin Turun kuuromykkäin yhdistys toimeenpani hartautilaisuuden lauvanti-iltana ennen oppilasten ehtoollisella käyntiä. Puhujana oli m. rovasti H. Nyberg. Sunnuntaina juhlapäivän iltana piti koulun pois pääseville oppilaille juhlan, johon otti osaa n. 60 nuorten kuuromykkäin omaisia, kortteerien emäntiä, opettajia y.m. Puheita pitivät joht. E. Pesonen ja opett. Lehtinen lausuntoa esitti eräs oppilas soittoa ja laulua esittivät, neiti Sundgren, urkuri Koskinen ja rov. H. Nyberg. Ilta oli juhllinen ja sen muisto painui mieleen.

vanhaa, ryppyistä kättä. Siunattu käsi tuo, joka äsken herätti hänet synkistä mietteistään!

»Onko korissasi mitään? Ehkä joku kuiva leipäkannikka?»

»Minun leipäni ei ole koskaan kuiva . . . Herra auttaa».

»Kuinka sinun käy, mummoseni, kun vanhaksi tulet?»

»Voi kuinka tyhmiä kysymyksesi ovat! Herra auttaa».

»Saat viettää kunnalliskodissa vanhuutesi viimehetket.»

»Missä minä Herraa odotan ja missä viimeiset rukoukseni rukoilen, se on aina ihana paikka, sillä Hän on aina kanssani niinkuin on luvannut.»

»Sinä olet aivan märkä ja nuo ryysysi ovat kauheat. Eikö kukaan anna parempia?»

»Paremmat vaatteet, vanhurskauden vaatteet ja kunnian kruunun saan minä Herralta, kun hetkeni lyö.»

»Kiitos, mummo, sinä olet loihtinut uuden ilon ja toivon sieluuni, joka äsken oli epätoivoa täynnä.»

»Kiitos sinulle uskomastasi, sehän vain todistaa, ettei minun toivoni ole turha.»

»Kiitos! Olet tehnyt sieluni rikkaaksi, vaikka olet niin köyhä . . .»

» — aineellisesti, ystäväni, *aineellisesti!* Kantakaamme toistemme kuormaa, että olisimme Kristuksen käskyille kuuliaiset.»

Mummo puristaa sydämellisesti Kulkijan kättä ja varoittaa vielä:

»Älä anna maallisen murheen täyttää sydäntäsi, äläkä minkään maallisen pyyteen himmentää sielusi silmää, niin ettet näe Jumalan suurta rakkautta ja pyhyttä!»

Kyöneleisin silmin katsoo Kulkija tuon vanhan »lapsen» jälkeen. Mummo mennä huiskii jo kaukana ja ryysyt liehuvat voitonlippuina hänen ympärillään. Kaikessa köyhyydessään on hän kuitenkin rikkain kaikista. Ryysyis-säänkin hän on kuningattaren kaltainen.

Ja hän sitte osaa lohduttaa! Osaa toivotomille antaa toivoa ja epäilevät saattaa Isän luo.

Siunaan sinua, mummoni, sinä nöyrä Jumalan ihminen, missä ikinä nyt kuljetkin. Toivon, että joskus saisin niin iloisen lapsenuskon kuin sinulla on.

Silloin olisin *maan suola*.

Sinun tähtesi kunnioitan harmaita hiuksia ja rakastan vanhoja yleensä. Joka lapsia ylenkatsoo, hän ylenkatsoo heidän Isäänsä.

Muistanpa myöskin, että:

»Harmaat hiukset ovat kunnian kruunu, kun ne löydetään vanhurskauden tiellä.»

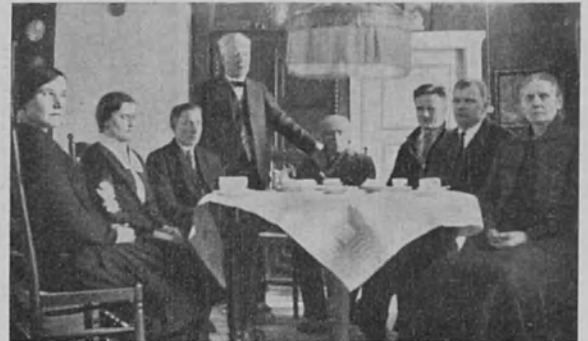
MAKSAMAAN KUUROMYKÄT

Maksamaa on pieni, ruotsinkielinen pitäjä Pohjanmaalla, Vaasan lähellä. Maksamaan seurakunnassa on vuoden ajat ollut kirkkoherrana, pastori *Dan Orädd*, joka on kuuromyökkäin hyvä ystävä. Hän osaa puhua heidän kanssaan. Hän on nim. lapsuudestaan asti asunut samassa perheessä kuuromyökkä kirjansitoja S. Mänssoinin kanssa Helsingissä. Kirkkoherra on kutsunut Maksamaan kuuromyökät joskus tulemaan

mykät Herran ehtoollis-jumalanpalveluksessa tässä rukoushuoneessa. Toinen kuva näyttää kuuromyökät jumalanpalveluksen jälkeen »kirkkokahvilla» pappilan salissa. Kolmannessa kuvassa näemme seurakunnan vanhimman kuuromyökän *Simon Lundströmin*, vanhan kalastajan, joka istuu vanhalla pohjanmaalaistuolilla, vanhan, lämpiävän uunin vieressä. Hän on oikea alkuperäinen pohjalainen mies, päättäväinen ja

Maksamaan k.m. H. P. Ehtoollisjumalanpalveluksessa pappilan rukoushuoneessa.

Maksamaan kuuromyökät kirkkokahvilla pappilassa.

Kalastaja Simon Lundström, Maksamaan vanhin kuuromyökkä.

pappilaansa ja koko Maksamaalla oloaikansa on hän osoittanut ystävyyttään heille. Samoin on kirkkoherran rouva ystävällinen kuuromyökille ja on osoittanut suurta vieraanvaraisuutta seurakunnan kuuroille. Ja kun kuuromyökkäin oma pappi tulee Maksamaalle, pidetään siellä vakava juhla. Pappilassa on kaunis, pieni rukoushuone, jossa pidetään rippikoulua, ompeluseuroja ja hartaushetkiä kirkonkylän asukkaille. Kuvassa näemme Maksamaan kuuro-

vakava. Maksamaalla on useita kuuromyökkiä, 8 kpl. vaikka seurakunta onkin pieni. Kuvassa näemme heidät kaikki: kaksi nuorta sisarusta Hilma ja Elsa Nyman, talontyttäriä, työm. Vilhelm Bertils ja vaimo Beata, sekä tal. Oskar Borgmästar. Sisaruksista Nyman on 4 kuuromyökkää, mutta kaksi heistä on niin sairaalloisia etteivät voi liikkua kodin ulkopuolella.

Kauniit valokuvat Maksamaan kuuromyökistä on ottanut kirkkoherran rouva Orädd.

MINUN ERAKKOMAJANI . . .

Mitä? Minullako erakkomaja ja missä? Niin, se häämöittää sittenkin eräässä pienessä paikassa, josta yksikään velkojani ei voisi kiskoa sitä itselleen. Sillä se on ikuisesti, ehdottomasti minun, ja minä sen valtiatar. Tätä pientä, tosin hataraa majaani ei raivoisinkaan myrsky voi kiskaista irti, maasta, sillä maa on minun ja minä sen omistajat.

Niin, tämä erakkomajani sijaitsee eräässä pienessä, aukeassa laaksossa pohjoisen, vankan metsän rinteellä, siis erinomaisen turvallinen linnunpesä pohjan kaatomyrskyllä ja tuulen vihaisilta tuiverruksilta. Pihallani ja pirttini portaiden vieressä on valkorunkoisia, tuuhearivvaisia koivuja, joissa hellä katseeni on monet kerrat viivähtänyt seuraten virkeiden lintujen elämää. Nämä pienet ystäväni eivät pelkää pyrähtää ikkunalleni ja siitä tirkistellä sisään, sillä ne tietävät, että rakastan niitä ja ilahdun niiden tulosta. Lännen puoleinen piha laskeutuu järven rantaan, missä on uima- ja pyyk- kirantani. Siellä vedenpinta välkkyä auringonpaisteessa sinikalvoisena, mutta kuutamossa hopeaisena. Niin ihmeellisesti voi välkkyä tummentunut vesi kuutamossa ja luonnossa vaihdella valot ja varjot. Ja miten hiiskumaton hiljaisuus vallitsee luonnossa! Puut seisovat hiljaa, oksat eivät heilahda. Eikä näy lintuja eikä eläimiä. Tuhannet tähdet vain tuikahtavat taivaan kannella. Minä valvon ja katseeni vahtii tähtiä. Se on sieluni ihana käsky!

Tai istun portailla käsityö sylissäni ja katselen auringonlaskua ja sen kuvastumista järvenselkään. Silloin näen kaksi aurinkoa. Mutta yhtä ihmeellinen on paikallinen sade taivaankaarineen auringonpaisteessa. Siinä helmeilevät pisarat iloisesti ja kisailien juoksevat alas vedenpintaan, pirstoutuen tuhansiksi pisaroiksi. Ja kaasun värinen höyry nousee maasta ylös kiteytyen kaareksi – taivaankaarihan syntyy kaasusta – jos sattuisi olemaan lähellä sitä, niin silloin näkisi sen synnyn. Niinkuin ihminen saunakylvyn jälkeen, luonto uhoo tyytyväistä raukeuttaan ja lämmintä raikkauttaan sateen jälkeen. Minä käyn pihalla ja hengitän syvään.

Kuitenkin sama lempeä taivas saattaisi toisinaan muuttua mustan uhkaavaksi ja ryöpyttää vettä sankkana ja sinkoilla kiivaasti tulikappaleita. Metsä nytkähtelee, kallio kumahtelee ja maa vahahtelee. Luonnon jumalat ovat suutuneet! Varsinkin ukkojumala. Mutta ah, millainen nautinto on katsella taivaan tulikäärmeiden komeata sinkoilua ja tuntea hermoilansa niiden kumeaa paukahtelua. Majani tärähtää, ovi tärisee ja ikkunalasi helisee. Minä istun ja nautin. Niin, miten pikkuinen tulikappale saattaa suuren maailman vapisemaan!

Mutta minä en vapise. Sillä rakastan salamoita, koska sieluni on tulelle sukua. Siitä syystä annan sieluni haltioitua salamoiden kauneudesta ja myös – vaarasta.

Entäs syksy. Houkkio on se, ken ei riennä metsään ja kalliolle. Katso, miten punamarjat heloittavat mättäillä, ja miten iloisesti syystuuli puhaltelee punakeltaisia lehtiä aurinkoiselle kalliolle ja siitä alas. Ilma on kuulakas ja viileän lämmin. Jalkani kapsahtavat kalliolle. Siellä minä seison ja ahmiva katseeni liukuu avaruudesta avaruuteen. Tuolla siintää sinijärvi, sen takana naapuritalo, josta käyn maitoa ostamassa ja jonka saunassa käyn lauantaisin, ja tuolla alhaalla metsäpuiden yli hämöittää minun majani. Mieleni käy helläksi, tunnen itseni onnelliseksi; sielullani on vihdoin koti tuossa ja sitä ympäröivässä luonnossa!

Valitettavasti yksikään ystävästäni – ystäväni ovat ne, jotka ymmärtävät runouden hienon elämän ja luonnon kauneuden – ei ollut voinut päästä tähän majaani, johon minä lakkaamatta ikävöin pois tästä runottoman kuivasta ja kovasta kaupungista. Siellä vienot hengettäret ja runottaret viihtyvät, siellä monet Olympon jumalat ovat silloin tällöin pistäytyneet tervehtimässä minua. Ja jalo Pegasus on suvainnut tuontuostakin seisoa portaiden edessä odottaen minua selkäänsä. Mutta onpa se joskus yölläkin ihan konkannut ikkunasta sisään silloin, kun minä viehätyin katselemaan tähtitaivasta ja kuutamoa, joutuen siten Nukku-Matin epäsuosiioon.

Mutta, kuten sanottu, majani on valitettavasti sellaisessa pienessä paikassa, johon ystäväni eivät mitenkään voi tulla, sillä se on, se on minun – aivoissani! *L—na V—la.*

Tietoja kotimaasta

Riihimäeltä. Lauvantaina 16 p:nä kesäkuuta päiväjuna saavuun Lappilaan. Riihimäen Kuuromykkään Yhdistys oli järjestänyt huviretken Saara ja Arvo Leimun omaan taloon. Keittiö oli valmis, kamari oli vielä kesken tekoinen, mutta olihan lattia valmis niin että voitiin sieläkin olla. Pihamaa oli suuri, jossa sai vapaasti liikkua. Järjestettiin sitten ravintolapuolta valmiiksi ja odotettiin illalla tulevia huviretkelijöitä. Vihdoin saapui vieraat. Oli hommattu fortunapelikin ja nuolia, että sai heittää nuolta, näistä saatiin sievoiset tulot kassaan ja annettiin niistä palkintojakin. Kaikilla näytti olevan hauskaa riittämiin asti. Ei joudettu montakaan tuntia nukahtamaan niin kului aika nopeasti. Aamulla oli sitten määrä lähteä järvelle, mutta oli niin hauskaa, ettei juolahtanut mieleenkään järvelle lähteminen. Päivällä näyteltiin kaksi pilanäytöstä, toinen „parturissa“ nimeltään ja toinen oli „vanhan pojan rakkaus“. Jälkimäinen oli oikein huvittava, kyllä naurua riitti koko näytelmän ajaksi. Vanhana poikana oli Arvo Leimu ja esitti hän sen hauskaa.

Nopeasti kului aika ja tuli poislähdön aika. Luvattiin järjestää toisellakin kertaa huviretki samaan paikkaan, niin hauskaa siellä oli. *Mukana ollut.*

Mikkelin Kuuromykkäinkoulun johtajaksi on nimetty saman koulun v.t. johtaja *J. K. Palomaa*.

Oulun Kuuromykkäinkoulusta päästötodistuksen saivat viime toukokuun 29. päivänä 33. oppilasta.

Kaksi oppilasta, jotka sairauden takia olivat olleet melkein kolme lukukautta poissa koulusta, eivät sen takia voineet saada päästötodistusta. He kävivät rippikouluksa keväällä koululla ja pääsivät toveriensä kanssa H. P. Ehtoolliselle toukokuun 27. päivää.

Kuolon uneen vaipui maalari *Albert Kaivolin* kesäkuun 22 p:nä tänä vuonna Salossa, Uskelan Salon Kunnalliskodissa. Hän oli sairastunut vaikeita rinnanpuolisia sisäelimestökipuja ja kestänyt yksin kärsivällisesti eikä valittanut kipujansa läheisille tovereille. Kuolema vapautti hänet tuskista oltuansa kunnalliskodissa vajaan 2 vuorokautta.

Hän on syntynyt 19 p:nä syyskuuta v. 1885, käynyt Turun k.m. puhekouluun, jonka jälkeen on asunut koko elämänsä Salon kauppalassa harjoittaen maalarentyötä. Viimeisiä vuosia hän on ollut työttömänä, mutta säästyneillä varoillansa hän on elänyt ilman kunnan- tai sukulaisien apua. Hän oli naimaton.

Hän on ollut Salon K.m. Yhdistyksen perustamisesta alkaen jäsenenä ja viimeisenä vuotena rahastonhoitajana. Hän on tunnettu hiljaiseksi ja elintavoitansa moitteettomaksi miehiksi.

Kesäkuun 29 p:nä vietiin A. Kaivolinin ruumis Salon hautausmaahan ja rovasti Linkonen toimitti hautaussuunauksen. Läsni oli puolet yhdistyksen jäsenistä ja Kaivolinvainajan monivuotinen työmestari rouvineen. Haudalle laskettiin kohtalotovereitten yhteinen seppele nauhoineen sekä työmestari ja -tovereilta iso kukkavihko.

Levätköön Kaivolin rauhassa, — häntä ei enää paina elon huolet — — —

Kuolleita. Viime talvena helmikuussa kuoli Turussa leski *Amunda Jakobsson* yli 80 vuoden vanhana.

Viime maalisk. 27 p:nä kuoli Turun kunnalliskodissa räätälinleski *Emilia Sjöström* yli 71 vuoden vanhana. 3 vuotta sitten hän menetti silmien sairauden kautta näkönsä ja sai viettää pimeää, yksitoikkoista elämää yli 3 vuotta, ennenkuin kuolema vapautti hänet ikävästä elämästä rauhaan ja lepoon.

— **Kuuroille kuuloelimet.** Lääkärit ovat vuosien kuluksa keksineet yhä parempia koneita, joilla kuurot voivat kuulla. Mutta nyt on keksitty sellainen koje, joka tekee kuuromykinäkin syntyneitten kuulemisen mahdolliseksi. Keksintöä on useampaan kertaan parannettu, ja jonkun päivän kuluttua asetetaan tämä Amerikassa valmistettu kone näytteille Tukholmassa. Kysymyksessä ei tällä kertaa ole mikään tavallinen korvaan asetettava koje, vaan käytetään siinä aivan uutta menetelyä. Ääni ei kulje korvan kautta, vaan pääkallon luitten välityksellä sisäkorvaan, missä äänenvärähtelyt kohtaavat kuuloelimet tavallisessa järjestyksessä. Tässä keksinnössä käytetään siis uutta tietä äänen johdattamisessa korvan kuuloelimiin. Aivan korvan takana sijaitseva pääkallon luo on erikoisen sopiva äänen värähtelyn välittäjänä. (Savon Sanomat)

Tilitys. Turun Kuuromykkäin Yhdistyksen omakotirahaston hyväksi myydyistä neljänlaisista kuvakorteista 1. 2. 1932—1. 2. 1934 koko maan alueella. *Tulot:* Myydyistä kortteista 10,051:50, korkoja 52:70, yht. Smk. 10,104:20. *Menot:* Korttien painatus ynnä muut menot 5,120:40, puhdas voitto 4,983:80, yht. Smk. 10,104:20.

Turussa 14 p:nä huhtik. 1934.

Turun Kuuromykkäin Yhdistyksen puolesta.

Elias Savisaari.
Puheenjohtaja.

Turun Kuuromykkäin Yhdistys

järjestää tavan mukaan

Esitelmäpäivät

Turun ja sen ympäristön kuuroille ensi syyskuun 15—17 p:nä yhdistyksen huoneustossa Yliopistonkadun 6:ssa. Juhla aloitetaan lauantaina klo 17. Esitelmöitsijöiksi tulevat rovasti H. Nyberg, neiti I. Nordlund, useat k.m. koulun opettajat y.m. Tervetuloa Auran rannoille!
Johtokunta.

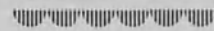
NÄEMA HELSINGIUKSEN

kirjanelen

„PIENÄ OPETUKSIA SUURISTA ASIOISTA“

saatavana osoitteella Inga Helsingius, Virkkala (Hangon rata). Hinta 2 mk. + postmaksuksi 50 p.

Kiitos.

Täten pyydän kiittää sydämellissimmin Turun Kuuromykkäin Yhdistyksen puolesta kaikkia yhdistyksen omakotirahaston hyväksi myytyjen kuvakorttien asiamiehiä ja myyjiä, jotka ovat uhranneet aikaansa yhdistyksen hyväksi!

Turun Kuuromykkäin Yhdistyksen puolesta kiitollisuudella:
E. SAVISAARI. — Puheenjohtaja

PALVELUKSEEN HALUTAAN

Kaikkiin taloustoimiin perehtynyt

KUNNOLLINEN KUURO NEITI

saa edullisen paikan emännättömässä allekirjoittaneen kodissa. Tarkempia tietoja antaa auliisti pyydettyäessä.

Onni Lehtonen, Herrala, Palonsaba.

Lapsenhoitoon ja kaikkiin taloustoimiin totunut

KUUROMYKKÄTYTTÖ

saa palvelupaikan allekirjoittaneen luona. Hakemukset palkkavaatimuksineen pyydetään lähettämään osoitteella

K. B. MIKKOLA Helsinki, Vaasankatu 5, B 18.

KUUROMYKKÄIN LEHTI

Suomen Kuuromykkäinliiton äänenkannattaja

Ilmestyy Helsingissä kerran kuukaudessa, kuun alkupäivinä.

Toimittajat: Huugo Nyberg, vastaava, Johanneksentie 4. Rurik Pitkänen, toimitussihteeri, Liisankatu 27, E. Käsikirjoitukset lähetettävä ennen kuukauden loppua ehtiäkseen seuraavaan numeroon.

Lehden konttori: Johanneksentie 4. Ottaa vastaan tilauksia ja ilmoituksia. Lehteä voi myöskin tilata postista ja asiamiehiltä.

Tilaushinta: 20 markkaa vuosikerta. Puolen vuoden tilauksia ei vastaanoteta.

Ilmoitushinnat: Kertailmoituksista 50 penniä palstamillimetriltä. Kihlaus-, vihkimä- ja syntymäilmoitukset 10 markkaa. Kuolinilmoitukset 20 markkaa. Postikulujen välttämiseksi pyydetään maksu lähettämään ilmoituksen mukana lehden konttoriin.